PERSOONLIJKE ONTWIKKELING · COLUMN

Voor persoonlijke ontwikkeling is *moed* nodig

Jacco van den Berg

Als mensen mij vragen wie ik moedig vind, noem ik de bokser Muhammad Ali. Als kleine jongen sloop ik 's nachts uit bed om in de nachtelijke uren de bokswedstrijden van The Greatest, te kijken. Ik heb ze 'live' gezien The Rumble in the Jungle en The Thrilla in Manila. Later werd deze Olympisch- en wereldkampioen door het sportblad Sports Illustrated uitgeroepen tot Sportman van de Eeuw. Hij danste in de ring als een vlinder en stak als een bij.

Muhammad Ali — "The Greatest"

Van het gebaande pad

Toen was bij mij niet bekend dat hij, geboren als Cassius Clay, in het begin van zijn carrière lid werd van Nation of Islam. De later vermoorde Malcolm X doopte Cassius Clay om in Cassius X. Hierdoor werd de achternaam als symbool van het slavernijverleden van zijn voorouders, verworpen. Later ging Cassius als Mohammed (de profeet van de islam) Ali (de vierde kalief) door het leven en werd hij middelpunt van heftige discussies. Heel Amerika stond op zijn kop toen hij weigerde het land in de Vietnamoorlog te dienen. Ali kon de oorlog niet rijmen met de Heilige leerstellingen van de Koran en sprak uit dat de Vietcongs hem nog nooit voor nigger hadden uitgemaakt.

De sportieve gevolgen waren niet mals. Eind 1967 werd de wereldtitel van 'm afgenomen en spraken oud tegenstanders, die hij de ring had uitgeslagen, er schande van dat een wereldkampioen zijn land niet wilde dienen. Ook mocht hij de komende drie jaar als profbokser niet meer in actie komen en kwam zijn dienstweigering hem op vijf jaar gevangenisstraf te staan. Muhammad Ali raakte financieel aan de grond maar bleef op campussen speeches houden over zijn bezwaren tegen de Vietnamoorlog. Toen het Amerikaanse Hooggerechtshof in 1970 zijn veroordeling terugdraaide mocht hij zijn vuisten weer laten spreken.

Erkenning

Atlanta, 1996 — Muhammad Ali als laatste drager van de Olympische toorts

Pas na twintig jaar werd Muhammad Ali gerehabiliteerd en kreeg hij erkenning waarvoor hij stond. In 1996 was hij in Atlanta de laatste drager van de Olympische toorts en in 2005 ontving hij van George W. Bush op het Witte Huis de “Presidential Medal of Freedom”, een van de twee hoogste burgeronderscheidingen in de VS.

Bij de prijsuitreiking vertelde hij dat hij veel van zijn sportieve carrière had geleerd; doelbepaling, trainen tot je erbij neervalt en pieken op het juiste moment. Maar het leven naast en na de ring had hem rijker gemaakt. Hij sprak over open staan voor andere ideeën, je rug rechten en over vallen en weer opstaan. In de prachtige reportage The trials of Muhammad Ali zag een andere bekende ‘strijder’ uit die periode, Martin Luther King, Ali’s bijzondere kant al eerder. In een interview sprak hij uit: je kunt veel van Ali zeggen, maar je kunt ‘m moed niet ontzeggen.

Beloningen van het leven

Het is vaak gemakkelijk het oude vertrouwde te blijven doen, niet van de gebaande paden af te gaan, je te conformeren aan de meerderheid en de geldende opvattingen, et cetera. Je blijft in de voor jou bekende en warme comfortzone te zitten. Deze stilstand is niet zonder gevaar en toch is het zo dat de meeste mensen niet bang zijn voor het nieuwe maar banger om het oude achter zich te laten.

> *De meeste mensen zijn niet bang voor het nieuwe, maar banger om het oude achter zich te laten.*

Maar is het niet zo dat buiten de comfort zone de echte beloningen van het leven liggen? Beloon jezelf door moed te tonen en daag jezelf uit grenzen te verleggen. Na het zuur (soms word je van leren ziek zwak en misselijk) komt het zoet, kijk maar naar Muhammad Ali. De erkenning en (werk)plezier volgt altijd al was het eerste bij Ali rijkelijk laat.

• • •